

PIERRE LEBROCQUY (GENT 1797 - NIJVEL 1864)

Journalist, leraar en taalkundige.

Pierre Lebrocqy werd geboren te Gent. Hij was de zoon van Albert, deurwaarder bij het gerechtshof. Middelbaar onderwijs hij de jezuïeten te Roeselare en aan het koninklijk college te Gent. Studeerde daarna rechten aan de RUG, maar hij voelde zich niet geroepen om advocaat te worden en wijdde zich uitsluitend aan de journalistiek. In 1820 medewerker aan het “Letteren Staatkundig dagblad”; in 1821 vertaler bij de “Journal de Gand”. In 1831 redacteur van de “Messenger de Gand” (orangistisch blad). Toen patriotten tot

tweemaal toe de werkhuizen kwamen verwoesten, week hij uit naar Lille. In 1832 hoofdredacteur van "Journal du Commerce d'Anvers" waar hij er in slaagde in enkele maanden het aantal abonnees te verdriedubbelen. In 1841 stichtte hij zijn eigen dagblad "Le Réveil de Gand" op de hoek van de Zonnestraat en de Veldstraat. De zwanenzang van de Orangisten te Gent. Lebrocquy zelf, de rotsvaste, werd aan het wankelen gebracht door zoveel afvalligheid rondom hem. Hij hield er een financiële kater aan over, waarvan hij de terugslag tot aan zijn dood moest blijven dragen. Bij die gelegenheid publiceerde hij zijn "Souvenirs d'un ex-journaliste" (1842). In 1841 verhuisde hij naar Brussel, waar hij literatuur en taalkunde studeerde. In 1846 werd hem een leerstoel Germaanse taalkunde aan de RUG aangeboden (op 16 mei hield hij zijn inaugurale les in het Nederlands!) Met Willems, Snellaert, Ledeganck en Van Duyse was Lebrocquy een van de stichters van de Vlaamse Beweging. Doch in 1847 werd zijn professoraat door minister Ch. Rogier niet bekrachtigd. Hij keerde terug naar de journalistiek: de Brusselse "Observateur" en de Brugse -waar hij ook heeft gewoond- "La Patrie". In 1851 retoricaleraar te Nijvel, waar hij ook lessen Nederlands gaf. Gedegouteerd door de problemen in het openbaar leven, hield hij op met journalistiek werk, plooidde zich terug en schreef nog talloze gedichten over het huiselijk geluk waarvan hij mocht genieten.

Lebrocquy had zich reeds in 1816, samen met A. Van Lokeren en H. Metdepenningen, literair verdienstelijk gemaakt en populariteit verworven met het satirisch werkje "Les amours d'Hylas", "Het Hondekot te Gent" (1831), een politiek lied tegen de Société littéraire de Gand en orangistische liederen verzameld in "Etrennes poétiques aux fidèles" (1834) en "Fleurs d'Oranger" (1838). maar vooral met "Dulle Griete, Vlaemsche liedekens op den tyd, door eenen waren volksvriend" (1839), echt bijtende liedjes om afkeer tegen het Belgisch bestuur op te wekken en bedoeld om op straat en in herbergen te worden gezongen. Iedereen kende die liedjes van "Pierke", zoals Lebrocquy door de Gentenaars werd genoemd. Hij was ook lid van "De Tael is gansch het Volk".

Na 1841 wijdde hij zich meer en meer aan de taalkunde. In 1845 verscheen zijn belangrijk werk over vergelijkende Germaanse taalkunde "Analogies linguistiques. Du flamand dans ses rapports avec autres idiomes d'origine teuto-nique"*. In 1846 bezorgde hij een Franse vertaling van de zang over Gent uit "De Drie Zustersteden" van K.L. Ledeganck en "Ambiorix" van J. Nolet de Brauwere van Steeland.

Literatuur

P. Bergmans, Pierre Lebrocqy, Biographie Nationale, XI, 1890-1891, p. 559-566.

W. Rogghé, Gedenkbladen, 1898, p. 196-208.

P. Voordeckers, Pierre Lebrocqy, Nationaal Biografisch Woordenboek, 1, 1964, p. 665-668.

* Het volledige boek is te lezen op google books. <http://books.google.be> en gebruik de zoekwoorden "Lebrocqy flamand teutonique"

Daniël Van Ryssel
